

[Ministeren for forureningsbekæmpelse.]

hedsledere drømmer vel om i denne forbindelse at planlægge for en mere bekostelig køleproces, for eksempel ved luftindtagning. Vi tillader os også mange steder i landet endnu at opretholde et større antal små og umoderne vandværker med alle de problemer, dette medfører, navnlig på grund af den øgede grundvandsforurening, der stiller stadig større krav til rensningsapparat og vedligeholdelse m. m. I den gældende vandforsyningslov fra 1969, som i sig selv repræsenterede et betydeligt fremskridt, støder vi nok på enkelte spredte bestemmelser om vandforsyningsplanlægning, men det er karakteristisk, at disse bestemmelser går ud fra, at det er noget, den enkelte kommune kan klare som hovedregel uden koordination på regionalt — for slet ikke at nævne på centralt plan. Hertil kommer, at de koncessionsgivende myndigheder, nemlig landvæsenskommissionerne, efter loven overhovedet ingen indflydelse har på den spredte planlægning, der eventuelt måtte finde sted.

Resultatet ser vi i dag navnlig på Sjælland. Grundvandsressourcerne er ved at være opbrugt. Den ene sø og å efter den anden inddrages til vandforsyningsformål, i øvrigt ofte med store gener til følge for bl. a. befolkningens friluftsliv, og der tales allerede om inden for en kortere årrække at hente vand fra Jylland eller Sverige. Det siger sig selv, at disse problemer må give anledning til bl. a. konflikter mellem kommunerne. Jeg vil tro, at mange her i salen endnu har „søslaget“ om vandindvindingen fra Haraldsted-Gyrstinge søerne i forholdsvis frisk erindring.

Jeg har anset det for rimeligt at benytte lejligheden til at foreslå gennemførelse af nogle væsentlige ændringer af vandforsyningsloven, når denne lov alligevel skal ændres som følge af forslaget om en miljøreform. Ændringsforslaget til vandforsyningsloven må således ses på baggrund af ønsket om at sikre en mere effektiv udnyttelse af vore vandressourcer.

For det første foreslås kompetencefordelin-

gen ændret i overensstemmelse med ordningen efter miljøbeskyttelsesforslaget. Det vil sige, at sundhedskommissionernes og landvæsenskommissionernes nuværende kompetence — bortset fra spørgsmål vedrørende erstatningsfastsættelse — overføres til de kommunale råd, altså til de politisk ansvarlige myndigheder. Amdsrådet vil herefter som hovedregel blive vandfordelingsmyndighed i større vandforsyningssager, når vi ser bort fra sager vedrørende hovedstadsområdet vandforsyning. Efter den gældende vandforsyningslov varetages de sidstnævnte sager i dag af en særlig landvæsenskommission. Efter forslaget skal disse meget komplicerede sager ligesom sager, der medfører konflikter mellem flere amtskommuner, fremtidig afgøres af ministeren.

Jeg har indledningsvis fremhævet, at blandt andet de kommunale organisationer havde tiltrådt lovforslagenes hovedprincipper. Jeg må dog gøre opmærksom på, at Københavns kommune umiddelbart før jul har foreslået, at lovforslagets kompetenceordning vedrørende ekspropriationsspørgsmål ændres. Efter Københavns opfattelse vil det i visse tilfælde være uhensigtsmæssigt, at denne kompetence i alle tilfælde placeres hos den kommune, inden for hvis område en ekspropriation skal finde sted. Dette spørgsmål drøftes i øjeblikket på embedsmandsplan med de kommunale organisationer og Københavns og Frederiksberg kommuner. Når resultatet af drøftelserne foreligger, vil jeg orientere folkettinget herom samt om, hvorvidt jeg i konsekvens heraf vil stille ændringsforslag til lovforslaget.

Også på planlægningsområdet indeholder ændringsforslaget til vandforsyningsloven bestemmelser, der skal sikre mulighed for en intensivisering af dette vigtige styringsmiddel. Disse bestemmelser er bygget over samme model som planlægningsbestemmelserne i miljøbeskyttelsesforslagets kapitel 9, men sigtet er videre. Det er således tanken, at de vandforsyningsplaner, som forudsættes udarbejdet af amtskommunerne og samlet i en landsplan af ministeren, skal have en